

EX ΤΩΝ ΑΠΟΛΙΝΑΡΙΟΥ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΗΣΑΙΑΝ ΕΞΗΓΗΣΕΩΝ.

EX APOLLINARIS

IN ESAIAM COMMENTARIIS.

Cap. XXX.
Cod. Vat. 735.
v. 2.
cod. f. 211.

Ἀπολιναρίου. Ἐπρωτήσαν δι' Ἱερεμίου, ἀλλ' οὐχ ὡς ἔδει τοὺς ἐπερωτῶντας θεόν, ἐφ' ᾧ τε πεισοῦνται.

v. 13.
cod. f. 122.

Ὅτι μετὰ τὴν παράδοσιν τῆς πόλεως, εἰς Αἴ- γυπτον καταφύγοντες, καὶ ἐκεῖ συνεντρίβησαν, ὡς μη- δένα ἐπανελθεῖν διὸ ἐπάγει, ὡς περὶ κεραμίου εἰς λεπτὰ λυθέντος· σαφῶς δὲ ταῦτα ὁ Ἱερε- μίας ἐν αὐτῷ τῷ χρόνῳ διδάσκει.

v. 18.

Ἐν τῇ ἐπανόδῳ τῇ ἐπὶ Κύρου.

Cap. XLII.
v. 1.
cod. f. 155.

Εἰς ἀπόδειξιν Θεότητος τοῦ πατρὸς ὁ υἱός· καὶ κατὰ τὴν δουλείαν τὴν ἀνθρωπίνην, δι' ἧς τὰ εἰς σωτηρίαν ἀνθρώπων διὰ τοῦτο ἡ χρίσις· καίτοι ὄντος φύσει καὶ ἀπ' ἀρχῆς ἀγίου, καὶ ἐκ πνεύματος γεννηθέντος.

v. 3.
cod. f. 156.

Ὁρθῶς κρίνει τοὺς ἀδίκως ἀντιζήσαντας, ἐλεγ- χθέντας πρότερον ἐν τῇ τοῦ κριτοῦ μακροθυμίᾳ.

v. 4.

Ἐν τῇ δευτέρᾳ καὶ κριτικῇ παρυσίᾳ.

v. 5.

Ἐπεὶ ἄνθρωπος ἐκ θεοῦ ὁμοιωθεὶς ἐψύχεται.— Ὅς ἄνθρωπον προκεχειρισμένον· εἰς ὃν καὶ ἐν ὀνό- ματι αὐτοῦ ὡς Θεοῦ τὰ ἔθνη ἐλπιοῦσιν.

v. 6.

Τοῦτο ἐπὶ μὲν ἔθνων ἦδη γίνεται· ἐπὶ δὲ Ἰσραὴλ, ὕστερον.

v. 7.

Ἡμᾶς μὲν τῆς ὑπὸ διαβόλου κατοχῆς, ἐκεί- νους δὲ καὶ τῆς ὑπ' ἀνθρώπων.

v. 8.

Τοῦτο ἴδιον Θεοῦ ἐν Χριστῷ· Χριστὸς γὰρ ὁ κύριος. Τὴν δόξαν μου ἐτέρῳ οὐ δώσω, οὔτε τὰς ἀρετάς μου ταῖς γλυπτῶν· οὐ παραδώσω, φησὶν, εἰδώλῳ τὴν ἐξουσίαν· ἐν Χριστῷ δὲ ἡ ἐξουσία ἡ Θεοῦ· καὶ κατὰ ταύτην οὐν οὐ διαρίζεται πα- τὴρ, οἰκειότητα ἔχων ὡς λόγος πρὸς τὸν Θεόν.

Cap. XLIII.
v. 10.
cod. f. 160.

Μάρτυς μου, φησὶν, ἔσται Χριστὸς, ἔργῳ πληρῶν ᾧ προεῖπεν ὑπὲρ τοῦ Ἰσραὴλ καὶ κατὰ τῶν ἐχθρῶν.

v. 11.
cod. f. 161.

Οὔτε γὰρ ἦν πρὸ τῆς μόνης ἀρχῆς ἕτερα τίς αἰδιος ἀρχὴ, οὔτε νέος ἐπιγενήσεται θεὸς ὁ οὐκ ὢν ἀπ' ἀρχῆς· οὐδὲ γὰρ Θεός, ὁ μὴ ὢν αἰεὶ·

ταῦτα δὲ οὐδαμῶς πρὸς τὴν ἰδίαν θεοῦ δύναμιν, τὴν μετὰ Θεοῦ τε οὖσαν, καὶ σὺν Θεῷ δοξαζο- μένην.

v. 12.

Μόνος Θεὸς ἑαυτοῦ μάρτυς· καὶ διὰ τοῦτο καὶ Χριστὸς, ὁ θεοῦ δύναμις, καὶ ἐγὼ, φησὶ, μαρ- τυρῶ περὶ ἑμαυτοῦ, ἀληθῆς μου ἡ μαρτυρία.

Cap. XLVI.
v. 1.
cod. f. 170.

Εἰς αἰχμαλωσίαν φεράδην κομιζόμενα· ἔλεγ- χος ἀσθενείας τῶν σεβασμάτων· οὐ γὰρ διὰ κα- κίας τῶν σεβόντων, ὅποτε ταῖς κακίαις ἤδονται καὶ συνεργῶσιν οἱ Ἑλλήνων θεοί. Ἐγὼ ἐποίησα, καὶ ἐγὼ ἀρῶ, καὶ ἐγὼ βαστάσω· ὡς ποιημάτων φεῖδομαί, φησὶν· οἱ δὲ μὴ ποιήσαντες, οὐ φει- δονται.

Cap. XLVII.
v. 6.
cod. f. 170.

Οὐ δεῖ ταῖς παρούσαις εὐπραγίαις πεποιθέσαι, προορᾶν δὲ τὰς εἰς ὕστερον ἐσομένας μεταβολάς.

v. 7.
cod. f. 173.

Οὐ δεῖ ταῖς ὑπὸ Θεοῦ ταπεινωμέναις ἐπεμ- βαίνειν, ἀλλὰ παιδευθέντας ἐλεεῖν· προορᾶν δὲ τὰς εἰς ὕστερον ἐσομένας μεταβολάς.

Cap. XLVIII.
v. 5.
cod. f. 174.

Οὐκ ἐπιδεικτικῶς, ἀλλ' ἐπ' ὠφελείᾳ προλέ- γει, ἵνα μὴ ταῖς εἰδώλῳ ὡς ἐπιφέρουσι τὰ συμ- βαίνοντα προσέχοιεν· προλέγων δὲ τὰ μέλλοντα ὁ κύριος ἐπὶ τούτων προλέγει· ἵνα πιστεύσῃτε, φησὶν, ὅτι ἐγὼ εἶπον ὑμῖν· οὕτω καὶ τῷ Φα- ραῶ προελέγετο, καὶ ἐσπεφέρετο, ἵνα εἶδῃ τὸν ἐπιφέροντα.

v. 7.

Διὰ τοῦτο ὁ Χριστὸς ἠνάγκασεν τὸν νοῦν τῶν ἀπο- στόλων τοῦ συνιέναι τὰς γραφάς· τότε δὲ καὶ τὰ ὅσα ἀνείγεται, ὅ τε νῦν· οὐ γὰρ μάτην ἀκούει.

v. 8.

Τῇ προγνώσει οὕτως ἀπηλλοτριώθησαν οἱ ἁμαρ- τωλαὶ ἀπὸ μητέρας.

v. 13.
Cod. f. 175.

Τοῦτο πρὸς τοὺς οὐκ ὄντας Θεοὺς, περὶ ὧν λέγεται· Θεοὶ αἱ τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν οὐκ ἐποίησαν ἀπολέσθωσαν· εἰ δὲ χεὶρ Θεοῦ, μὴ ἔστιν ὡς μέρος, ἢ τελεία ἂν εἴη, δι' ἧς ἐρ- γάζεται ἢ ἐξ αὐτοῦ δύναμις ἐγγυτάτη αὐτῷ.

v. 14.

Κατὰ δὲ τὸν Ἀκύλαν, τούτον εἶρηται τὸν

τρόπον· τίς ἐν ἀνθρώποις ἀπήγγειλε ταῦτα; κύριος ἠγάπησεν αὐτόν· ὁμοίως τῇ Συμμάχῳ φήσαντι· τίς αὐτῷ ἀπήγγειλε ταῦτα; αὐτὸς εὖν οὗτος ὃν κύριος ἠγάπησεν, ἀκουστά ἐποίησε ταῦτα ἀνθρώποις· ὁ δὲ αὐτὸς οὗτος, ὃν ἠγάπησε κύριος, τὸ θεῆμα τοῦ πατρὸς ἐνεργήσει. Τὰ προλεχθέντα διὰ τῶν ἔμπροσθεν κατὰ τῆς Βαβυλωνῶν ἐπάξω· καὶ ἀνακαλεσάμενος τὸν ἑαυτοῦ λαὸν ἀπὸ τῆς πολεμίας γῆς, ἐπανάξω τὸν αὐτὸν εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ ὀδηγήσω τὴν ὁδὸν αὐτοῦ· ταῦτα μὲν εὖν κατὰ καιρὸν τὸν μέλλοντα ποιήσω· ὑμεῖς δὲ ταῦτα προμεμασθηκότες οὐκ ἐν κρυφῇ λαλούμενα, ἀλλὰ μετὰ παρρησίας ὑμῖν ἀπαγγελλόμενα, ἦκετε πρὸς με σπεύδοντες· καὶ γὰρ ὅτε ἐβουλεύετο ταῦτα ὁ πατήρ, παρ' αὐτῷ ἤμην· καὶ νῦν ὁ αὐτὸς κύριος ὁ ἐπὶ πάντων θεὸς κύριος ὢν, καὶ τὸ πνεῦμα τῆς ἀγιωσύνης αὐτοῦ ἀπέστειλέ με τὰ ἅπαξ ὠρισμένα ὑπ' αὐτοῦ διαπράξασθαι.

v. 16. Χριστῷ πρόσωπον προσκαλυμμένου τοῦ Ἰσραὴλ ἐπὶ τῇ θλώσει τῆς σωτηρίας τῆς δι' αὐτοῦ, οὐκ ἀπ' ἀρχῆς ἐν κρυφῇ λειάληκα· μὴ οὐκ ἐκ παλαιού, φησι, προείπον ἐπικεκαλυμμένως ταῦτα διὰ προφητῶν; ἀπὸ τοῦ καιροῦ τοῦ γενέσθαι αὐτό, ἐκεῖ ἤμην· πρὶν ἢ γενέσθαι τὴν ἑαυτοῦ παρουσίαν, ἀράτως γεγονέναι ταύτην λέγει παρὰ θεῶν κατὰ τὸν προσρισμὸν τὸν πρὸ καταβολῆς κόσμου· ἄτε δὴ ὄντος αὐτοῦ παρὰ θεῶν ἐξεξέτατο ἡμᾶς, φησιν, ἐν αὐτῷ πρὸ καταβολῆς κόσμου. Ὅπερ ἦν, φησι, παρὰ θεῶν ἀράτως αἰεὶ, τούτο νῦν ὁρατῶς ἐν κόσμῳ γίνεται· ἡ ἐμὴ ἀποστολή θεοῦ πῆμποντος· λέγει δὲ ὡς ἀνθρωπίνως· ἀνθρωπιότης γὰρ ἡ ἀποστολή· θεὸς γὰρ αἰεὶ παρῆσι τοῖς πᾶσι· ἀλλὰ καθ' ὃ ἄνθρωπος, κατὰ τοῦτο καὶ πέμπεται παρὰ θεοῦ καὶ ἐκ τοῦ πνεύματος ἁγίου γεννᾶται.

Εἰ μὲν εὖν σωματικώτερον ταῦτα τίς ἐκδέχαιτο, ὡς πρὸς Ἰουδαίους σαρκίνας ὄντας καὶ σωματικώτεροις, εἶπαι ἂν εἰρησθαι τὴν ἐπαγγελίαν, σεμνυόμενος ἐπὶ τῇ τῶν παιδῶν πολυπληθείᾳ, διὰ τὸ μηδὲν σεμνὸν μηδὲ θεοπρεπὲς νοεῖν· εἰ δὲ πρὸς τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ θεοῦ τὸ ἀξίωμα τοῦ λέγοντος ἀπίδεις, νοεῖ μοι σπέρμα δι' οὗ

ἐδηλοῦτο ἀποστολικὸς χαραξ, καὶ πάντες οἱ τοῦ σωτήρος ἡμῶν ἐξ Ἰουδαίων γενόμενοι μαθηταὶ, οἱ πατέρες κατέστησαν τῶν τῆς οἰκουμένης ἐκκλησιῶν, καὶ τοῦ πλήθους τῶν ἐν αὐταῖς κατὰ θεὸν ἀναγεγεννημένων, οἱ οὐκ ἐξ αἱμάτων οὐδὲ ἐκ θελήματος σαρκὸς, οὐδὲ ἐκ θελήματος ἀνδρὸς, ἀλλ' ἐκ θεοῦ ἐγεννήθησαν.—Ἐκ παρανομίας ἐπίσπαστον δηλοῖ κάκωσιν.—Τῆς νομοθεσίας ὑπομνησκει πρῶτον.—Διὰ τοὺς ὑπολειπομένους, ἐν οἷς τὸ ὄνομα τοῦ Ἰσραὴλ, ὁ λόγος· οὐκ ἔστι χαίρειν τοῖς ἀσεβέσι, λέγει κύριος, τοῖς ἀπολυμένοις καὶ μὴ καινωκυσι τῶν ἐπαγγελιῶν.

Ἐπειδὴ τῷ πνεύματι τῶν χειλέων αὐτοῦ ἀνελίει ἀσεβῆ· τοῦτο δὲ ἐκ θεοῦ.

Οὐ γὰρ ἐξήλειπται παρὰ θεῶν τὰ ἐπὶ γῆς ἐξηλειμμένα, ἀλλ' ἔστιν αὐτῷ καὶ τὰ μὴ ὄντα· οἷον ἐν τινι ξηγραφίᾳ προκειμένη τῇ θεοῦ γνώσει διὰ παντός, ὅσα καὶ πρέποντα τῇ θεοῦ αὐθεντεῖα, καὶ ἔχοντα τὴν πρὸς αὐτὸν οἰκείωσιν· καὶ κατὰ τοῦτο ἐν δυνάμει αὐτοῦ στηριζόμενα· οὕτως ἡ Ἱερουσαλήμ διὰ τοὺς ἐξ αὐτῆς ἁγίους μεθ' ὧν καὶ ἡ πόλις αὕτη τιμία, καὶ ὡς ἁγίου μήτηρ ἀνεγερθήσεται, οὕσα τείχος τῆς ἁνω Ἱερουσαλήμ.

Τῆς εὖν ἄνω μητρὸς τύπος ἐστὶ τῆς πνευματικῆς, καὶ ἀυξηθήσεται εἰς μέγεθος, ὡς ὁ Ζαχαρίας προλέγει.

Ταῦτα πρὸς τὴν βασιλίισαν τὴν ἐκ δεξιῶν Χριστοῦ παρισταμένην ὁ μὲν λέγει ψαλμὸς, ἦν καὶ ἐξ ἀλλοφύλων εὗσαν δηλοῖ· ὅμοια δὲ καὶ εἰς αὐτὸν τὸν βασιλέα ὁ αὐ· οὐκ οὖν περὶ τῆς ἐκκλησίας τῆς ἐν κυρίῳ τὰ λεγόμενα πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ τὴν δεξιολογίαν ἔχει τὴν Χριστοῦ.

Μήτις καταιτιάσω ὡς ἐμοῦ βιβλίον ἀποστασίου δεδωκότες τὴν πάλαι χώραν, γαμετῆς ἐπεχούσῃ παρ' ἐμοῦ μητρὶ ὑμῶν· ἀλλὰ μηδὲ ἐκβιασθέντα ὑπὸ χρεωστῶν τινῶν πεπρακέναι ὑμᾶς νομιζέτω εἰς ἀπόδοσιν τοῦ χρέους· τούτων γὰρ οὐδὲν ἐξ ἐμοῦ γεγένηται· εἰ δὲ χρὴ τάλησῆ λέγειν, ὑμεῖς ἑαυτοὺς πεπρακάτε ταῖς ὑμετέραις ἀμαρτίαις· ἐγὼ γὰρ ἐλευθέρως φύσεως ἅπαξ τὸν ἀνθρωπίνον βουληθεὶς εἶναι, καὶ αὐτεξούσιον αὐτὸν κατασκευάσας, οὐκ ἂν ποτε αὐτὸν δεῦλον

v. 17.

v. 19.

Cap. XLIX.
v. 2.
Cod. f. 176.

v. 16.
cod. f. 179.

v. 20.
cod. f. 180.

v. 23.

Cap. L.
v. 1.
cod. f. 181.

ἐτέρων παήσαιμι· εἰ δὲ δουλεύσειεν ποτέ τισιν, ἑαυτὸν καταδουλώσας τοῦτ' ἂν πάθει.—Ὡσπερ νόμφης· ἐν τύπῳ γὰρ ἐστὶ τῆς νοεράς νόμφης τῆς ἀχωρίστου ἀπὸ Θεοῦ.

v. 2. Ὡς ἐλθὼν, ἔρημον ἦρε τὴν πόλιν· τὸ γὰρ ἀνήκουστος πλῆθος οὐκ ἂν λελόγισθαι εἶναι· οἱ δὲ ὑπακούσαντες ὀλίγοι, ὡς πρὸς τὸ πλῆθος τοῦ ἔθνους, ὡς μὴ ἀριθμεῖσθαι εἰς τὸν τοῦ ἔθνους λόγον· διὸ καὶ ὑπεξαίρεθησαν, ὡς ὁ Λῶτ ἀπὸ Σοδὸμων.—Πρὸς τοὺς δυσφημοῦντας Θεὸν οἷς οὐ δυναθῆντος σῶσαι τὸν λαόν, ἐπίσιν καὶ ὁ σωτὴρ πρὸς τοὺς οἰομένους αὐτὸν ἀκούοντα πάσχειν, ἐπιδείκνυσιν τὴν τῶν ἀγγέλων παράστασιν, πλέον ἢ δώδεκα λεγεῶνων παραστῆναι δυναμένων αὐτῷ παρὰ πατρός.—Τὴν ἐξουσίαν ἐπιδεικνύει, μὴ μόνον ἐπ' ἀνθρώποις ἰσχύουσαν, ἀλλ' ἐπὶ τῇ πάσῃ κτίσει διὰ μόνης ἀπειλήs· οἷον τὸ ἐπὶ Μωϋσείως καὶ Ἰησοῦ ἔμοιρον.

cod. f. 182.

v. 3. Ὡς ἐσόμενα ταῦτα ἐν τῇ δίκῃ τῇ κατὰ τῶν ἀσεβῶν ἐπερχομένη. Εὐθὺς ἐπὶ τῇ πραγμολογίᾳ σωτηρία τὸν σωτήρα εἰσάγει τοῖς ἐκλυομένοις ἀπαγγελλόμενον ὑποσηριγμὸν ἐν λόγῳ Θεοῦ· ἵνα καὶ ἀνθρώπος ὢν, καὶ μὴ κατ' ἀνθρώπων σώζων φαίνεται.

v. 5. Καὶ ἐπιστάντος τοῦ καιροῦ τῶν ὑμετέρων τελεμμάτων, βουλομένου τοῦ πατρὸς σιωπῆν ἦγεν, ὡς μηδὲν ἀποκρίνεσθαι συκοφαντούμενον· αὐτίκα γ' οὖν καὶ τύπτειν βουλομένοις παρῆλθεν τὸν ἑμαυτοῦ νότον· ὑβρίζουσι τε αἰσχυρῶς καὶ κατὰ τοῦ προσώπου τύπτουσι παρῆλθεν τὰς σιαγόνας, καὶ τὸ πρόσωπον δὲ μοῦ πληρούμενον τῶν ὑμετέρων σιέλων οὐκ ἀπέστρεφεν, ἔμενον δὲ ἀδιάτρεπτος, τὸ ἑμαυτοῦ σῶμα ἔκδοτον πανταίαις ἀτιμίαις καὶ ὑβρεσι παρέχων, μηδένα κατὰ μηδὲν ἀμυνόμενος· ἀπέρκει μοι γὰρ τὸ πνεῦμα τὸ πατρικόν, ὃ γινόμενος ὑπήκοος, τῶν ἀπάντων ἠνειχόμενος· εἰδὼς ὅτι κύριος βοηθός μοι παρήν.

v. 10. Παντὶ δεικνύει καὶ σχεδὸν οὐδένα τὸν πληροῦντα ἐν αὐτοῖς τὰ τῆς εὐλαβείας ἦν ἐδόκειν μετέρχεσθαι. Λεγιμὸς εἰς τὸ μὴ φοβεῖσθαι τὰ ἐξ ἀνθρώπων τῶν ἀπολλυμένων, καὶ ἔνδειξις τῆς τοῦ λέγοντος ἀφορασίας.

v. 11. cod. f. 183.

Ὡς ἀλλοτρίους Ἰουδαίων τούτους καλεῖ· πάντας γὰρ προεῖπεν πῦρ καίειν, ἐν ᾧ καὶ κατεκαύθησαν.

Cap. LII. v. 1.

Πλεῖσιν ἦν ὁ Ἰσραὴλ, πένης δὲ τὰ ἔθνη· σαφῶς δὲ ὁ Χριστοῦ θάνατος, καὶ τὰ ἐπακολουθήσαντα τῷ Ἰσραὴλ δι' αὐτὸν, καὶ ἡ ζωὴ ὅτι ὑπ' αὐτοῦ.

Cap. LIII. v. 9. cod. f. 191.

Ὅτι νομικὰς τηρήσεις παρέχονται, νῦν, ἐπ' οὐδενὶ κέρδει κοπιῶντες ἀνόνητα.

Cap. LV. v. 2. cod. f. 195.

Ἔμεις γὰρ πρὸς ὀλίγας ἡμέρας τὰς βουλάς παιεῖσθε, ἐγὼ δὲ πρὸς αἰῶνα, καὶ ἀμεταμέλητός εἰμι μέχρι τοῦ παντός.

v. 8. cod. f. 196.

Δεῖ, φησι, τὴν ἐπάνοδον ὑμῶν γενέσθαι, ἦν καὶ ἐξ ἀρχῆς καὶ ἔρινα καὶ ἐπηγγελιάμην.

v. 12.

Οὐ τόπος οὖν τὸ ὕψος, ἀλλὰ σχέσις· τῇ γ' οὖν πρὸς τὸν ἅγιον σχέσει, καὶ κάτω πάρεστιν ἄξιός δὲ καὶ ὁ ταπεινόφρων ἐπὶ τοῖς προσημαρτημέναις.

Cap. LVII. v. 1. cod. f. 200.

Οὐδεὶς οὖν ὁδοῦ Θεοῦ γινώσεται μὴ δίκαιος ὢν.

Cap. LVIII. v. cod. f. 201.

Τὸν μὲν παρευθῆντα στυγρὸν ἐν ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ, καὶ τοῦ πνεύματος συντριβὴν ἐν τῷ βίῳ καὶ ταῖς πράξεσιν ἔχοντα, εἶπεν, ἰάσεται· τὸν δὲ τὴν ἐφήμερον ἐν νηστείᾳ ταπεινώσει σχηματιζόμενον, οὐ πρόσεται.

v. 5.

Βεβῆ δὲ, ἡ ἐκτενὴς ἐντευξις, ἧς καὶ ἡ νηστεία συνεργός· προσπύχον γὰρ μετὰ νηστειῶν οἱ ἅγιοι· οὕτω Δανιὴλ, οὕτως οἱ ἀπόστολοι. Ἐτι λαλοῦντος αὐτοῦ, ἐρεῖ ἰδοὺ πάρεμι· τῷ ἔργῳ δεικνύς τὴν παρουσίαν· ὡς καὶ τῷ Δανιὴλ ἐδηλώθη μετὰ τὰς τρεῖς ἐβδομάδας τῶν νηστειῶν· ὅτι ἐξ ἀρχῆς ἠκολούθησαν οἱ λόγοι αὐτοῦ.

v. 9. cod. f. 202.

Ὡς ὁ Ἰούδας ἀπὸ τῆς αἰσχροκερδείας ἐπὶ τὴν χειρίστην αἰσχροκερδεῖαν διὰ μελέτης προήχθη· αἱ γὰρ τρίβιαι αὐτῶν διεστραμμέναι· διαστροφή γ' οὖν τοῦ ὁρθοῦ τὸ κακόν.

Cap. LIX. v. cod. f. 204.

Ἔσχεν ἡ ἀδικία χώραν κατ' αὐτῶν, ὥστε ὑπὸ ἀσεβῶν ἀρπασθῆναι εἶον ὑπὸ ἀσσυρίων.

v. 9.

Καὶ θρασεῖς κατὰ τῶν ἀσθενεστέρων, καὶ δειλοὶ πρὸς τοὺς ἰσχυτέρους.

v. 11.

Μηδεμίαν ἰσχὺν ἐχόντων αὐτῶν πρὸς τοὺς ἐχθρούς διὰ τὰς ἀμαρτίας, ἐν ἰσχύει Θεοῦ ἡ νίκη, καὶ ἡ σωτηρία πάρεστι διὰ Χριστοῦ.

v. 16. cod. f. 205.